

всѣки да се стѣга за бой. Следъ 15 — 20 минути се чуа гърмежи. Войводитѣ изтеглиха сабитѣ и почнаха командата. Стражата пристигна и съобщи, че долината подъ горицата била пълна съ турци и черкези, които пѣплѣли като мравки къмъ насъ.

Войводитѣ тичаха отъ момче на момче, настаняваха ги задъ дърветата и имъ даваха съветъ.

— Братя,— казваше Хаджи Димитъръ, днешниятъ день ще бжде паметенъ не само за насъ, но и за цѣлия бѣлгарски народъ! Трѣбва да се боримъ мжжки. Удрейте, догдето можете!

Думитѣ на Х. Димитъръ бѣха прекжснати отъ гърмежа на потерята, която вече се изпречи предъ насъ. Дигна се страшна шумотевица. Турцитѣ викаха и ни псуваха. Въ яростта си тѣ изгърмѣха всички заедно. Гората се разгърси, куршумитѣ пропищѣха надъ главитѣ ни, покосенитѣ клончета попадаха на земята. Както при първата битка, така и тука ние бѣхме заобиколени отъ всѣкжде, но нашата позиция бѣше на височина, та бѣхме на по-безопасно мѣсто и можахме да гледаме отгоре съвсемъ свободно. Пушкитѣ гърмѣха отъ дветѣ страни. Ние гърмѣхме по-рѣдко и винаги се целѣхме.

Тука можахме да познаемъ, че между потерята е сжщиятъ онзи черкезинъ, който бѣше при Караисенскитѣ лозя. Той най-много налиташе и непреставаше да вика: „Уха! Ху! Де бре!“ и пр. Сега той налиташе още повече. Много момчета се прецелваха въ него и се не можеха да го улучатъ. Най-последо се намѣси самъ Караджата: прецели се задъ едно дърво и гръмна. Черкезинътъ се струполои отъ коня си като брашенъ човалъ. Потерята нададе викъ.

Черкезинътъ падна, но и ние си патихме. Въ това отчаяно сражение единъ куршумъ нарани Караджата на две мѣста въ дѣсната ржка надъ лакатъ. Азъ бѣхъ наблизо и видѣхъ, какъ той подскокна и, вмѣсто да изохка, изрева колкото може: „На месо, момчета! Удряйте!“ — и безъ да го види нѣкой, скри се между храститѣ да си превърже раната.

Слънцето се надвеси на пладне. Битката ставаше по-люта и по-ожесточена. Неприятелитѣ отъ часъ на часъ се увеличаваха, защото имъ прииждаха прѣсни сили. Ако убиехме едного, на мѣстото му дохождаха петъ души.

Но най-страшна бѣше жегата. Умирахме за капка водица. Гърлата ни засъхнаха. Не можехме дума да продумаеме отъ загрѣване. А неприятелитѣ бѣха докарали бѣлгари отъ селата да имъ носятъ вода.

Така продължи сражението чакъ до вечерята. Мръкна. Гърмежитѣ и отъ дветѣ страни спрѣха. Слава Богу! Въздъгнахме си ние. Караджата, макаръ и раненъ, и сега пакъ не спрѣ. Той обикаляше гората да види раненитѣ и убититѣ.